

entrevista

L'art ha estat una constant en la vida de Montserrat Gudiol, sempre ha viscut i viu immersa en aquest món

“L'artista ha d'evolucionar dins una línia. Crec en l'evolució, no en els trencaments”

“Espero que no es posi només avantguarda al Museu d'Art Contemporani”

Montserrat Gudiol

“A través dels meus personatges i figures intento reflectir l'esperit de la persona, allò que conforma els sentiments”

Montserrat Minobis

Montserrat Gudiol ha viscut i viu immersa dins el món de l'art, perquè l'art ha estat una constant en la seva vida. De la mà del seu pare —que no fa falta descobrir— arriba a tenir una profunda i àmplia coneixença de l'ART (així, en majúscules). Corredor Matheos va escriure en el catàleg de la seva darrera exposició a Barcelona (Sala Gaspar 1986) que “Montserrat Gudiol és totalment original i inclassificable”. I és cert. La pintura de Montserrat Gudiol —barreja de goticisme i modernitat, com diu Corredor Matheos— sorprèn i sorprèn quan la veus per primera vegada. Després, i a mesura que ens anem endinsant dins la seva obra, arribem a descobrir la fermesa del seu traç i la realitat d'uns personatges que ens enfronten amb la quotidianitat o si voleu amb la realitat de cada dia. Els personatges, les figures de la Montserrat Gudiol són figures que conserven tot de valor simbòlic. Però l'artista nega cap intenció definida a l'hora de crear els seus personatges.

—Quan em poso a pintar no sé mai prèviament com acabarà essent el meu personatge. Moltes vegades començo a dibuixar, a traçar unes línies, i sense ni adonar-me'n sorgeix amb força un pesona, una figura que a voltes no em convenç. L'esborro, hi torno i la figura torna a sorgir, i per molt que l'esborri, torna i torna. Això em du a la conclusió que hi haig de continuar treballant fins a donar-li la forma definitiva. I també moltes vegades és la mateixa figura la que me'n demana l'existència d'una altra, o d'un algun element o complement.

—Aquest és el cas de l'home i el mur, per exemple?

—Sí, però la veritat és no sé pas ben bé per què hi ha el mur. Jo no sé interpretar mai els meus personatges. Són els altres qui ho fan. Jo em limito a dibuixar, a pintar allò que sorgeix de la meua inspiració i treball diari. Però en tot cas sí que podria dir-te que el que jo pinto són persones que mantenen, o tenen, unes determinades actituds.

—Es diu dels teus personatges que són tristos, que miren sempre cap a un espai indefinit i que reflecteixen una interiorització...

—Mira, per començar, jo no sóc una persona trista. Tinc il·lusions. Jo crec que la gent, com que intenta interpretar-ho tot, es confon. El que intento fer o el que pretenc és reflectir a través dels meus personatges o figures l'esperit de la persona. Les actituds humanes és el que més m'inte-

ressa del meu entorn i el que transmeten o volen dir aquestes mateixes actituds cap als altres. Humanitat, tristesa, angoixa, dolor. Si vols, amor, calor, tendresa... tot allò que conforma els sentiments de la gent, perquè la felicitat —quan n'hi ha— és tan evident que ja no la pinto.

—¿Per això, doncs, els teus personatges no miren de front, perquè expressen sentiments, vivències?

—Segurament deu ser per això. Però últimament ja en pinto mirant de front i amb els ulls molt oberts.

—Fa gairebé quatre anys que no exposes a Barcelona. ¿Per què?

—Doncs, perquè no és gens senzill muntar o preparar una exposició. Calen quadres i no pocs. I jo sóc una persona que treballa molt a poc a poc. Treballa intensament, però a poc a poc. També es dona el fet que quan tinc obra feta la Sala Gaspar, que són els meus marxants i galeris-

tes, es van venent l'obra o ja s'han compromès per a una exposició a l'estranger. Com ara, per exemple, que n'estic preparant una que ha d'anar a Tòquio, al Japó. I és clar, així, per molt que pinti i faci quadres, no en tinc mai prou.

—¿Pintes de manera metòdica?

—Sí, és clar. Perquè allò de la inspiració ja és una mica gastat, ¿no et sembla? Cal el treball diari i constant. Jo pinto cada dia, matins i tardes bastants hores. I més quan tinc una exposició en perspectiva.

—¿Per què continues tenint com a eix central de la teua obra la figura, el personatge?

—Jo entenc que un artista ha d'anar evolucionant segons marquen els temps. Però sempre, sempre, dins una línia, una coherència que és la que marca i caracteritza la personalitat d'una obra. Jo no crec en els trencaments. En l'evolució, sí. I tampoc

crec en les modes, que és el que domina, ara mateix, el món artístic en general i l'art plàstic en concret. Si te n'adones, ara tothom pinta igual i el mateix. Hi ha falta de creativitat, justament perquè la moda que el mercantilisme existent imposa és el que marca l'artista, el creador. Però, és clar, tant culpable és l'artista com el galerista o marxant que entren en la dinàmica de la moda, de la moguda.

—Ja que parlem de tot això, ¿com veus el panorama artístic?

—Doncs, com et deia fa un moment, faltat d'idees i massificat. Ens trobem cultivant unes avantguardes de fa més de cinquanta anys. L'expressionisme avantguardista que es fa ara és el que ja feien els alemanys fa molts i molts anys...

—¿I tots els projectes que hi ha a l'entorn de les arts plàstiques, especialment el Museu d'Art Contemporani?

—Doncs que ja era hora que s'actives tot plegat. Ara bé, espero que no es caigui en l'error de posar-hi solament avantguarda...

—¿Tindrem aviat exposició teva a Barcelona?

—Doncs, ja m'agradaria, però haig d'acabar de preparar la del Japó, i després ja veurem. De moment, però, Polígrafa està preparant un llibre on es recull tota la meua obra i que escriu en Corredor Matheos. Potser sortirà per Nadal.

Montserrat Gudiol té sis fills. Tots han anat escollint diferents camps professionals. Per ella, els fills i filles són una constant font d'estímul i una valuosa opinió crítica de la seva obra. La seva vida no ha estat fàcil. Una separació matrimonial, però, ara fa catorze anys, la va ajudar a emprendre decididament el món de les arts plàstiques, que ha compartit amb les seves obligacions de mare. ■

Contribueixi a crear vida al Tercer Món

En aquests moments, a diversos països del Tercer Món és possible la vida gràcies a les més de 50.000 persones que col·laboren amb Intermón.

Vostè també pot ajudar-los. Truqui'ns al (93) 301 29 36 o enviï'ns aquest cupó. La seva contribució, encara que li sembli molt modesta, ens serà un gran ajut.

Un cubell, una aixada i una pala	1.660,- Ptes.
Llavors i eines per al camp	6.700,- Ptes.
Una arada	17.200,- Ptes.

intermón
per un món solidari

Roger de Llúria, 15. 08010 Barcelona. Tel. (93) 301 29 36

Jo també vull contribuir a crear vida

Formalitzo aquest cupó i marqui amb una creu (X) la casella escollida. Retalli'l i enviï'l, en sobre tancat i franquejat, a: Intermón. Roger de Llúria, 15. 08010 Barcelona.

Nom i cognoms: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Província: _____

Adjunto un xec a nom d'Intermón, per a l'ajuda al Tercer Món.
 Estic disposat a col·laborar amb Intermón. Prego m'enviï informació dels seus programes d'ajut al Tercer Món.